

РЕШЕНИЕ

№ 19

гр. Ловеч, 14.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в публично заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАГДАЛЕНА СТАНЧЕВСКА

Членове: ВАСИЛ АНАСТАСОВ
РАДОСЛАВ А.

при участието на секретаря МАРИНА ФИЛИПОВА
в присъствието на прокурора К. Енч. П.
като разгледа докладваното от ВАСИЛ АНАСТАСОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20224300600005 по описа за 2022 година
и за да се произнесе, съобрази :

С Присъда № 10/18.11.2021 г., постановена по НОХД № 239/2021 г. Троянският районен съд е признал подсъдимите ПЛ. АНГ. Ч. с ЕГН ***** и Т. ХР. К. с ЕГН *****, и двамата от с. Ч.О., обл. Ловешка за невиновни в извършването на престъпление по чл.339, ал.5, пр.2 и 6, във вр. с ал.1, във вр. с чл.20, ал.2 от НК, като ги е оправдал по така повдигнатите им обвинения.

Срещу така постановения съдебен акт е постъпил въззивен протест от представителя на РП – Троян, прокурор Зъзрев, депозирано е и допълнително писмено изложение към същия. Счита присъдата за необоснована и неправилна. Иска се въззивният съд да отмени присъдата и да постанови нова, с която признае подсъдимите за виновни в извършване на престъплението, за което са имали обвинение в първата инстанция.

Твърди, че в мотивите си първоинстанционният съд безкритично и без съответен и задълбочен анализ на събрания доказателствен материал е приел като безспорни и достоверни обясненията на подсъдимите и на част от показанията на свидетелите по делото, като е приел, че обвинението предмет на разглеждане в настоящия процес срещу подсъдимите К. и Ч. не е доказано

по несъмнен начин, поради което е постановил и оправдателна присъда срещу лицата.

Счита, че по делото следва да се приеме и е прието като безспорно установено, че на 17.02.2021 г., за времето около 17.30 часа, в с.Ч.О., Ловешка област, махала „Н.“, от място с координати 42°46,23.8980" N - 24°4441.5760" E, подсъдимите Т. ХР. К. и ПЛ. АНГ. Ч., в съучастие като съизвършители, без съответното разрешение съгласно чл.59, ал.3 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия и без да са уведомили незабавно органите на МВР, прибрали намерено огнестрелно оръжие - дългоцевно нарезно огнестрелно оръжие /пушка/, калибър 7.62x54R, сглобена в извънзаводски условия, като са използвани заводски произведени детайли от различни оръжейни системи, и боеприпаси за огнестрелно оръжие - два броя патрони фабрично производство калибър 7.62x54R, което впоследствие било открито да се превозва от тях на процесната дата в лек автомобил „Мицубиши“, модел „Л 200" с рег. № *****.

Твърди, че в тази насока съдът основно изгражда заключенията си върху обясненията на подсъдимите дадени по време на наказателното производство и не са налице обективни данни опровергаващи така заявеното.

Счита, че поведението, мотивите и действията им след намиране на процесното оръжие и боеприпаси, а именно да го вземат и поставят в ползвания от тях автомобил, с който се прибирали по домовете си в с.Ч.О., Ловешко се приема от съда да са били предопределени от твърдяното от тях отсъствие на мобилно покритие за телефонна комуникация, както и студеното и заснежено време, както и настъпилата тъмната част на денонощието.

Твърди, че подсъдимите заявяват, че са намерили оръжието облегнато до едни храсти до мрежата."....." До един метър от дирите на хора беше. Относно положението на пушката, ще кажа, че беше просто оставена. Не е хвърлена, за да се забие." /подс.Т.К. - протокол от 21.10.2021 г. л.6/ , махала „Н.“, в близост до път към с. Ч.О..

До него достигнали след като по време на пътуването си с лекия автомобил забелязали, а впоследствие и проследили оставени по снежната покривка в посока от пътя и към описания по горе имот следи, които според тях били човешки. Твърди, че по време на досъдебното производство подсъдимите заявяват почти еднотипни действия, а впоследствие в хода на

съдебното следствие, променят същите като се излагат твърдения, че основно участие по намирането на процесните вещи и манипулациите с тях, както и прибирането му в автомобила е имал само подсъдимия Т.К..

Счита, че това им поведение и действия не са анализирани съобразно данни, сочещи техния социален, интелектуален и обществен статус и възможността да са имали знание и да са осъзнавали противоправния характер на действията си.

Сочи, че същевременно не са налични и заявени каквито и да било факти оправдаващи извършеното от тях и налагащи това им поведение, като всичките им действия са били в условията на осъзнато нарушение на регулиращите такива случаи нормативни изисквания.

Твърди, че е заявена фактология за това, че в противоречие с разпоредбите на ЗОВВПИ Т.К., след като взел в себе си процесното оръжие и извършил действия целящи неговия оглед и проверка, установил, че вътре в него има два патрона. Излага, че оглед на оръжието и съответни манипулации с него са заявени и от П.Ч., по време на досъдебното производство и в присъствието на упълномощен защитник, „защото бил ловджия“. Изтъква, че впоследствие по време на съдебното следствие същият заявява, че не си спомня да е извършил такива действия. Твърди, че не видял номер на пушката, но същата била с оптика и според него не била поддържана. Заявява, че още към този момент е имал знанието, че в такива случаи трябва да се уведоми полицията, но там където били нямало обхват, като такъв имало на около 5 - 6 км. по - надолу, поради което решили да приберат пушката, като Т. я сложил отзад в колата.

Счита, че с тези си действия Ч. и К. съзнателно са попречили да бъде извършено последващо дактилоскопно изследване на процесното оръжие с оглед установяване на лицето, което го е държало и ползвало, като откритите такива са от характер на наслоения без характерен рисунък.

Твърди, че прекият умисъл за противоправност на конкретно деяние произтича от бележите на същото и фактическите обстоятелства, при които е било осъществено - при нормално интелектуално ниво, социален опит, съобразно който подсъдимите точно и ясно са съзнавали наличието на разрешителен режим за оръжието, каквото те не са имали и съзнателно са обективирали поведение насочено към извършване на престъплението.

Изтъква, че в случая П.Ч. като преминал курс за придобиване права на ловец, съответно е бил запознат с изискванията на ЗОБВВПИ за носене, съхранение и боравене с оръжие и боеприпаси.

Сочи, че това се отнася и за Т.К., който твърди, че по време на постъпване на срочна военска служба е преминал курс на обучение за боравене и държане на оръжие.

Счита, че необосновано съдът е приел, че оръжието и боеприпасите към него са били предадени доброволно от подсъдимите. Твърди, че същото е било иззето по предвидения за това процесуален ред от полицейските служители по време на извършеното претърсване и изземване в автомобила, предизвикано от съобщаване на полицейските служби в РУ Троян за така откритите вещи от служителите на РДГ.

Заявява, че липсват данни и такива не са споделени, двамата подсъдими да са заявили на служителите на РДГ намирането на процесното оръжие и боеприпаси в първоначалния момент, когато са били спрени за проверка, а и впоследствие, по време на проведения предварителен разговор с тях за установяване на тяхната самоличност и повод за присъствието им в планината.

Счита, че единствено професионалната опитност и прецизност при извършване на проверката от свидетелите Д.К. гл. специалист „Горски инспектор“ при РДГ ИАГ София и Н.Н. експерт РДГ ИАГ София, командировани в с.Ч.О. са довели като резултат до откриване на коментираното оръжие и боеприпаси, като такова поставено между на пода на автомобила и между предните и задните седалки на същия и което след обезопасяване е оставено върху задната седалка на автомобила.

Твърди, че процесните вещи са били превозвани от двамата подсъдими от момента на заявеното от тях намиране на същите високо в планината и до спирането им за проверка от горските служители, а именно поставени на пода на автомобила и между предните и задните седалки, ведно с намиращи се там найлонови чанти с риба, не се оспорва и от подсъдимите, които по време на съдебното следствие, проведено на 21.10.2021 г. и са заявили това и същото е отразено във водения протокол.

Счита, че в тази насока от разсъждения ясно следва да се отбележи и подчертае, че едва към момента на изваждане на оръжието с поставените в

него боеприпаси подсъдимия К., а впоследствие и подсъдимия Ч. са заявили, че са ги намерили в гориста местност високо в планината и в близост до път в момент когато са пътували за с.Черни Осъм. Твърди, че подсъдимите не отричат, че нямат разрешение за носене на оръжие, Ч. поради предходно осъждане , а К. поради това, че не му е издавано.

Твърди, че като необосновано и недоказано следва да се приеме категоричното заключение на съда, че с действията и поведението си двамата подсъдими не са имали намерение да осъществят владение върху процесните вещи, базиращо се единствено и само на съждения, че ако са целели да укрият същите, подсъдимите са могли да ги оставят в някоя от двете къщи, които притежават в махала „Н.“, където са ги намерили и трудно биха били открити.

Счита, че в този ред на мисли и по тази логика би могло да се приеме и че двамата са имали такова намерение, но за ползвани от тях имоти в с.Ч.О., където са отивали. Изтъква, че това е било възможно и логично с оглед времето на тяхното предвижване - тъмната част на денонощието, включително отсъствието на трафик на хора и превозни средства и района в който са пребивавали.

Твърди, че мястото където е била поставено процесното оръжие и боеприпаси - на пода, между предните и задните седалки и сред намиращите се там найлонови чанти пълни с риба, логично сочи осъществено намерение същото да бъде прикрито с оглед осъществяване на трайно владение върху тях, а не за намерение за тях да бъде съобщено и съответно да бъдат предадени на полицейските структури в РУ Троян.

Сочи, че на така изетите веществени доказателства е назначена дактилоскопна и балистическа експертизи, които са дали заключение, че процесното оръжие представлява дългоцевно нарезно огнестрелно оръжие /пушка/, кал.7.62x54R, сглобена в извънзаводски условия, като са използвани заводски произведени детайли от различни оръжейни системи, цевна кутия, магазин и затворен блок от винтовка „Мосин – Наган“, със заварен монтаж за оптика тип лястовича опашка. Оригиналната цев е заменена с нарезна цев кал. 7.62 от картечница ПК 7.62X54 , а мушката и мерника са самоделни. Боеприпасите са били определени като патрони за огнестрелно оръжие - фабрично производство калибър 6.72x54R.

Изтъква, че въз основа на експериментална стрелба се прави извод, че представената за изследване пушка е годна за произвеждане на изстрели по смисъла на чл.4, ал.2 от ЗОБВВПИ и представлява огнестрелно оръжие.

Излага, че изследваните два броя боеприпаси се определят като фабрично произведени калибър 7.62x54R с неударени капсули, в добро състояние и годни за произвеждане на изстрел по смисъла на чл.7, ал.1 от ЗОБВВПИ, съответно като такива представляват боеприпаси за огнестрелно оръжие, като със същите е произведена експериментална стрелба, която е протекла нормално.

Сочи, че по така описаните вещи не са открити годни дактилоскопни следи.

Счита, че като необосновано следва да се приеме и твърдението на защитника на подсъдимите, което обаче съдът е приел за логично, че само контакта с намереното оръжие и боеприпаси не е достатъчен за съставомерността на деянието, тъй като изпълнителното деяние на разпоредбата на чл.339 ал.5 във вр. ал.1 от НК - прибиране на намерено оръжие и боеприпаси предполага действия на дееца, насочени към укриването им по начин, същите да останат в негово владение.

Тъй като в конкретния случай такива действия не били налице, съответно липсвал, умисъл за укриване на оръжието и патроните.

Счита, че това е така, защото независимо от обстоятелството, че оръжието и боеприпасите са били във фактическата власт на подсъдимите за доказан сравнително кратък период от време - от около 17.30 часа до 18.40 часа, следва обосновано да се приеме, че това не изключва обективната страна на деянието, съобразно която и предвид разпоредбата на чл.59, ал.3 от ЗОБВВПИ, който намери взривни вещества, оръжия, боеприпаси и пиротехнически изделия, незабавно уведомява органите на МВР, без да нарушава месторазположението им.

Твърди, че ирелевантно за наказателната отговорност на подсъдимите е и твърдяното единствено от тях намерение за последващо уведомяване на полицейските органи за намереното оръжие, въпреки категорично изказаното знание за изискванията на тази разпоредба на ЗОБВВПИ, тъй като то не е извинително.

Счита, че действително от установените по делото факти не би могъл да се направи категоричен извод, че подсъдимите са установили една трайна предходна и продължителна фактическа власт, едно трайно държане върху оръжието за продължителен период от време, при положение, че е налице заявено краткотрайно вземане на същото и липсват достатъчно данни опровергаващи така заявеното, което води до единствено правилното и коректно заключение да се приема същото действително да е моментно, а не трайно и продължително, като мотивите заявени от двамата обвиняеми за тези им действия /макар и погрешни/ са :

Да вземат оръжието с боеприпасите със себе си, след което в по - късен момент да уведомят и да го предадат на надлежните органи , което те са направили с ясното съзнание, че следва да имат разрешение за държане на оръжието, каквото те са нямали.

Счита, че от значение за съставомерността на деянието по чл.339, ал.5 от НК са единствено фактите, че подсъдимите на описаното в диспозитива място са намерили оръжието и боеприпаси в него, които са годни да се ползват по предназначение - да произведе изстрел и да порази жива сила и въпреки, че не са имали разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси, ги прибрали.

Твърди, че прекият умисъл на дейците произтича от бележите на конкретното деяние и фактическите обстоятелства, при които е било осъществено - при нормално интелектуално ниво, социален опит, съобразно който подсъдимите точно и ясно са съзнавали наличието на разрешителен режим за оръжието, каквото те не са имали и съзнателно са обективирали поведение насочено към извършване на престъплението.

В тази връзка изтъква, че подсъдимият П.Ч. като преминал курс за придобиване права на ловец, съответно е бил запознат с изискванията на ЗОБВВПИ за носене, съхранение и боравене с оръжие и боеприпаси, което се отнася и за подсъдимия Т.К., който твърди, че по време на постъпване на срочна войнска служба е преминал курс на обучение за боравене и държане на оръжие.

Счита, че при внимателна и точна преценка на всички обстоятелства, характеризиращи деянието - време, място и начин на извършване, степен на засягане на защитените обществени отношения, личност на дееца и.т.н. не

може да се стигне до извод и за малозначителност на деянието, тъй като тези факти не биха могли да обосноват извод за явна незначителност на обществената опасност на извършеното от двамата подсъдими.

Счита, че именно доброто познаване не само на нормативната уредба и на устройството и поразяващата сила на огнестрелното оръжие са изисквали от подсъдимите да подхождат значително по-отговорно към задълженията си и да уведоми съответните органи.

Твърди, че степента на обществена опасност на деянието не може да бъде възприета като явно незначителна и предвид обстоятелството, че за наличието на оръжието не е било съобщено и на служителите на РДГ при започване на предизвиканата от тях проверка на превозното средство и безспорния факт, че същите са били укрили пушката между седалките на джипа снабдена с боеприпаси и в състояние да произведе изстрел, като въпреки познанията си не са направили необходимото да извадят от магазина и намиращите се вътре боеприпаси.

Излага, че изводи в тази насока следва да се изведат от безспорно установената фактология за това, че процесното оръжие и боеприпаси са били на пода и между предните седалки на автомобила и между найлонови чанти пълни с риба, като това им местоположение предвид времето на реализиране на така коментираното, тъмната част на денонощието, ограниченото пространство, липса на осветеност и невъзможността същите да бъдат визуално възприети без без ползването на допълнителни средства /осветителни уреди/ както и ограничаване ползването към тях при затворени врати, сочи намерение за укриване на същите с намерение за запазване владение върху тях.

Твърди, че единствено ползването на фенер и осветяване на вътрешността на автомобила от св. Керемедчиев е дало възможност на същия при започване на проверката да забележи процесното оръжие.

Сочи, че в съвкупност с обсъдените по-горе обстоятелства тези факти разкриват обществена опасност на деянието, която не следва да бъде оценявана като явно незначителна.

Твърди, че обстоятелството, че в чл.183, ал.2 от действащия понастоящем ЗОБВВПИ е предвидена административнонаказателна отговорност за лице, което намери взривни вещества, оръжие, боеприпаси

или пиротехнически изделия и не уведоми незабавно за това органите на МВР и/или наруши местоположението им, не означава, че деянието по чл.339, ал.5 от НК е декриминализирано, нито, че обществената опасност на същото в коментирания казус е явно незначителна.

Сочи, че както в правната доктрина, така и в съдебната практика безпротиворечиво се приема, че когато законодателят е предвидил едновременно наказателна и административно-наказателна отговорност, разграничението между престъплението и административното нарушение следва да се извършва с оглед степента на засягане на защитените обществени отношения, като се отчитат всички обстоятелства, свързани с времето, мястото и начина на осъществяване на деянието, използваните средства, размера на причинените съставомерни вреди, наличието на други несъставомерни вредни последици и т. н.

Счита, че именно комплексната оценка на фактите сочат засягане в значителна степен на обществените отношения, свързани с безопасното притежаване, носене и боравене с огнестрелно оръжие и процесното деяние не може да бъде третирано като административно нарушение, поради това, че неизпълнението на задълженията, произтичащи от ЗОБВВПИ пряко рефлектира и върху обществената им опасност.

Счита, че предвид събраните в процеса гласни, писмени и веществени доказателства, включително и извършените балистични експертизи следва обосновано да се приеме, че по описания по - горе начин с действията и поведението си подсъдимите К. и Ч., както от обективна и така и от субективна страна, при условията на пряк умисъл, при който деецът е съзнавал обществено опасния характер на деянието, предвиждал е неговите обществено опасни последици и е искал настъпването на тези последици, в съучастие като съизвършители са осъществили деяние съставляващо престъпление по чл.339, ал.5, пр.2 и 6, вр. ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК за което РП – Троян им е повдигнала съответно обвинение по внесения за разглеждане в настоящия процес обвинителен акт.

В заключение моли настоящата инстанция да отмени обжалваната присъда и вместо нея да постанови нова, с която признае подсъдимите Т.К. и П.Ч. за виновни по повдигнатите им обвинения и да им наложи поотделно и на всеки от тях справедливо наказание изразяващ се в 2 години лишаване от

свобода, като на основание чл.66 от НК съдът отложи изпълнението му за срок от 3 години.

В съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура - Ловеч, зам. окръжният прокурор К.П. поддържа протеста на основание допълнителните съображения изложени към него. Счита същите за достатъчно подробни, ясни и убедителни. В заключение предлага на настоящия състав да уважи протеста и отмени присъдата на РС-Троян.

Въззиваемият ПЛ. АНГ. Ч., редовно призован, се явява лично и със защитника си – адв. Ц.А. от ЛАК. Заявява, че поддържа казаното от адвоката му. Желает да бъде оправдан, защото смята, че ТРС е взел правилно решение. Счита, че в действията им не е имало умисъл да оказват трайно владение върху оръжието, както прокурорът е заявил, че двамата са имали планове в бъдеще процесната пушка да стане тяхно притежание, да я ползват в района на с.Ч.О.. Изтъква, че и двамата имат къщи в района, в който са я намерили и, че ако са искали да я укриват е можело да я скрият там или в колата, а не да я поставят на видимо място. Твърди, че в момента, в който Т. я сложил в колата и са тръгнали, са минали не повече от 5 мин. и горските са ги спрели. Изтъква, че Т. веднага им обяснил какво возят и къде го е намерил, и поискал да ги заведе до мястото, където са я намерили, защото е нямало и 500 м. от мястото на намиране на оръжието, но те не са пожелали. Излага, че са били разделени в два различни автомобила, където те няма как да си измислят тази история. Твърди, че неговите показания съвпадат с тези на Т., а те казват нещо съвсем различно, че Т. си бил признал, че пушката е негова. Счита, че колкото те са извършили нарушение, толкова и горските стражари са го извършили. Счита, че както те казват, че е можело един от тях да остане, а другият да стигне до място с обхват и да извика полиция, така и е можело и те да го направят. Заявява, че те са счели, че е доста рисковано единият да остане сам в тъмната част на деня. Твърди, че прокурорът е пропуснал да поясни от какъв характер е работата на Т. във ВИК, а именно да отстранява всякакви нередности, които забележи във вододайната зона.

Въззиваемият Т. ХР. К., редовно призован, се явява лично и със защитника си – адв. Ц.А. от ЛАК. Изтъква, че поддържа казаното от адвоката му. Счита, че РС - Троян правилно е отсъдил. Заявява, че се е налагало той да прави нарушения, във връзка с длъжностната си характеристика. Сочил, че е

намирал умрели животни във водата, които по закон няма право да ги маха, но тъй като това му е работата, ги е махал и чак тогава е слизал да търси място с обхват, за да се обади. Твърди, че така е направил и в този случай – намерил е оръжието и е тръгнал да търси място с обхват. Сочи, че са били спрени, преди да стигнат до обхват.

Защитата дава становище да бъде постановено решение, с което да се потвърди присъдата на първата инстанция като правилна, обоснована и законосъобразна. Заявява, че поддържа писмените бележки, в които подробно е изложили съображения относно неоснователността на протеста. Счита, че в протеста тенденциозно се тълкуват доказателствата, като не се отбелязват много важни моменти в самото производство. Изтъква, че на първо място владението, което е осъществявал Т.К. върху оръжието, е било в продължение на 5 мин, а не час и 40 мин, както обяснява прокурорът. Твърди, че автомобилът е бил спрян непосредствено до мястото, където е намерено оръжието, но по неznайни причини, нито горските стражари, нито от полицията са искали на място да установят къде е било точното местоположение на процесното оръжие.

На следващо място счита, че показанията на горските стражари, които са дали в хода на досъдебното производство и на етапа на съдебното производство, съществено се разминават относно най-важния факт. Твърди, че в досъдебното производство те в степен на категоричност заявяват, че подсъдимите са отричали, че оръжие е тяхно, като са твърдели, че е намерено, а в съдебно заседание, месеци по-късно в степен на категоричност заявяват, че Т.К. бил заявил, че оръжието било негово, докато П.Ч. бил отричал това. Сочи, че тези свидетели не били счели, че това било съществен факт, който е собственик или е претендирал за собственост на оръжието. Счита, че по тази причина съдът не е кредитирал показанията на тези свидетели. Твърди, че свидетелите първоначално са обяснявали, че пушката била скрита в дрехи, които се намирали в колата, а от всички снимки, които са им били представени, се установява, че такива дрехи не е имало и пушката не е била укривана, а е била на видимо място на задната седалка. Предвид това счита, че правилно ТРС не е кредитирал показанията на тези свидетели, за които прокуратурата твърди, че били професионалисти в работата си.

На следващо място, счита, че ако тези свидетели са извършвали

професионално своята дейност, е трябвало да запазят местоположението на пушка и да извикат полиция, за да установи тя тези обстоятелства, а не да транспортират, да пипат и да местят оръжието. Твърди, че всички тези факти, и другите факти е коментирал подробно в писмените бележки.

Счита, че за едно и също деяние са предвидени и състав на административно нарушение, и състав на престъпление, като предвид всички факти по делото е можело да се приеме, че е налице едно административно нарушение, а не тежко престъпление. Продължава да твърди, че има тенденциозност в процеса, тъй като пушката е била лично прибрана от Т.К. в колата на Т.К., а в същото време са били подведени под отговорност двама човека, а именно К. и единственият свидетел - очевидец на прибирането на пушката. Счита, че по този начин се цели дискредитиране на дадените от Ч. свидетелски показания, които са под формата на обяснения на подсъдим, което има различна доказателствена тежест в производството. В този смисъл и предвид недобосъвестните показания на горските стражари, счита, че се е водил един тенденциозен процес. Изтъква, че при анализа на всички доказателства първоинстанционният съд правилно ги е тълкувал и е достигнал до правилен извод, а именно да оправдае подсъдимите.

Настоящата инстанция, като съобрази постъпилия протест ведно с допълнителното писмено изложение към него, становищата на страните заявени пред съда и събраните по делото доказателства от РС – Троян, и след като провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт, намира за установено следното :

Подсъдимият ПЛ. АНГ. Ч. е роден на 14.06.1999 г. в гр.Троян, български гражданин, със средно образование, неженен, осъждан, студент ВТУ, специалност - национална сигурност, работи в кооперация „Обнова“ с.Ч.О., с постоянен и настоящ адрес с.Ч.О., обл.Ловешка, ул. „Б.П.“ № 11, ЕГН *****.

Подсъдимият Т. ХР. К. е роден на 24.08.1976 г. в гр.Троян, български гражданин, женен, със средно образование, работи във „В и К“ АД -Ловеч, с постоянен и настоящ адрес с. Ч.О., обл.Ловешка, ул. „В.Р.“ № 9, неосъждан, ЕГН *****.

От докладна записка рег. № 359р -4317/22.02.2021 г. /л.31 от ДП/ на мл. експерт П. от РУ Троян при ОД МВР Ловеч се установява, че на подсъдимите

Т.К. и П.Ч. не са издавани разрешения за придобиване, носене и съхранение на оръжие и боеприпаси, както и нямат издадени разрешителни и регистрирано оръжие на тяхно име.

Подсъдимият Т. ХР. К. работи във „В и К“ АД –гр.Ловеч като охранител по речните водохващания към с.Ч.О., обл.Ловешка. В задълженията му било да следи за нарушения и когато констатира такива да сигнализира служителите на РДГ - Ловеч. На 17.02.2021 г. в късния следобед К. заедно със своя познат - подсъдимия П.Ч., с управлявания от първия лек автомобил марка „Мицубиши“ , модел „Л 200“ с рег. № *** отишли в махала „Н.“ в землището на с.Ч.О., където К. имал къща и рибарник. Наловили риба, която поставили в пластмасови чантички и потеглили в посока къщата на бабата на Ч.. По пътя видели човешки дири в снега и спряли автомобила. През зимния сезон в махалата не пребивавали хора и им се сторило странно и подозрително да има следи в снега. К. слязъл и ги проследил, като, според негови и на Ч. твърдения в близост до пътя, до ограда видял облежната пушка. Двамата се поколебали как да постъпят с намереното оръжие най-вече с оглед на обстоятелството, че в махалата нямало покритие на мобилен оператор, за да могат да се обалят в РУ Троян. Било заснежено и студено, вече се стъмнявало и двамата решили да вземат в автомобила оръжието и на място, на което има обхват да се обалят. Потеглили с автомобила и на около 200 метра, в близост до къщата на свидетеля Ч. били спряни за проверка от свидетелите Н.Л.Н. /служител в РДГ - София/ и Д.В.К. /служител в ИАГ - София/.В хода на проверката подсъдимият К. доброволно предал на посочените служители дългоцевно нарезно огнестрелно оръжие /пушка/, калибър 7.62x54R и два патрона, за което впоследствие бил изготвен съответния протокол. При проведен разговор със свидетелите Н. и К., въззиваемите К. и Ч. обяснили, че оръжието не е тяхна собственост и, че са го намерили. Заявеното от тях, както и констатациите от проверката били отразени в Констативен протокол серия РО14 № 007664/17.02.2021 г., съставен от свидетеля Н. (л.46 от ДП).

От така установената фактическа обстановка настоящият състав приема, че въззиваемите ПЛ. АНГ. Ч. и Т. ХР. К. не са осъществили от обективна и субективна страна признаците на състава на престъплението по чл.339, ал.5, пр.2 и 6, във вр. с ал.1, във вр. с чл.20, ал.2 от НК.

Троянският РС обективно е събрал, проверил и подложил на прецизна преценка, както доказателствата, свързани с тезата на обвинението, така и доказателствата свързани със защитната теза, аргументирано е посочил въз основа на кои доказателствени източници основава изводите си, като изложените за това доводи се споделят напълно и от въззивния съд и не се нуждаят от допълване и преповтаряне. Обстойно са обсъдени доводите и възраженията направени от страните в процеса, като в тази връзка правилно се явява становището на първостепенния съд, че от събрания по делото доказателствен материал не може да се направи извода за доказване по несъмнен начин вината на въззиваемите Ч. и К., каквото е изискването на чл.303, ал.2 от НПК.

Настоящата инстанция не приема възражението на представителя на РП – Троян, че решаващият съд основно е изградил заключенията си върху обясненията на подсъдимите, а е игнорирал показанията на горските стражари - свидетелите Н.Н. и Д. К.. Напротив, съдът е кредитирал частично показанията на горепосочените свидетели, като ги е отхвърлил само в частта им касаеща обстоятелството, какво е заявил подсъдимият К. при спирането му за проверка досежно собствеността на процесното оръжие. В с.з. свидетелите Н. и К. твърдят, че К. е „возил“ инкриминираната пушка в управлявания от него автомобил и, че първоначално е заявил, че оръжието е негово и няма документи за него. Това обаче се опровергава от съдържанието на съставения и подписан от тях Констативен протокол серия РО14 № 007664/17.02.2021 г., (л.46 от ДП), в който двамата са отразили друго, а именно, че : „лицата заявиха, че оръжието не е тяхно, по техни думи са го намерили“. К. и Ч. твърдят и по време на ДП, и в с.з., че са намерили оръжието, както и че са обяснили същото по време на проверката. Нещо повече, в показанията си дадени в хода ДП, свидетелите Н. и К. също са изложили отразеното от тях и в констативния протокол, а именно, че подсъдимите са заявили, че оръжието е намерено.

На следващо място, посоченото от подсъдимите, че в махала „Н.“ не е имало покритие на мобилен оператор, за да могат същите да се обаждат в РУ Троян за да информират за намерената пушка се установява по категоричен и безспорен начин от проведените по делото следствени експерименти с подсъдимия К. (л.34-37 от ДП) и съответно с подсъдимия Ч. (л.38-42 от ДП).

Също така обясненията на подсъдимите досежно метеорологичната обстановка на инкриминираната дата се потвърждава и от показанията на свидетелите В.Г. (л.86 от НОХД) и Ц.М. (л.86-87 от НОХД). Установява се, че е било заснежено и студено, вече се стъмнявало и е логично обяснението на въззиваемите, че след известно колебание двамата решили да вземат в автомобила оръжието и на място, на което има обхват да се обалят на полицейските органи. Следва да се има предвид, че тези обяснения не се опровергават от другите доказателства по делото. В тази връзка първостепенният съд е обсъдил обясненията на подсъдимите наред с другите събрани в хода на производството доказателства и след анализ е кредитирал тези обяснения.

Настоящата инстанция не приема становището на представителя на РП – Троян, че в конкретния случай подсъдимите са се опитали да прикрият оръжието и боеприпасите, които са били „на пода и между предните седалки на автомобила и между найлонови чанти пълни с риба“, от което може да се направи извод, че подсъдимите са имали желание да задържат владението или държането на оръжието. Това становище не се подкрепя от събраните по делото доказателства. В показанията си св.Н. (л.76) заявява : „Пушката не беше прикрита по никакъв начин. Опити от някой от тях двамата да прикрият пушката не видях да е имало такива опити. ... Оръжието аз видях на задната седалка на автомобила“. Идентични са показанията и на св. К. (л.76), според които в задната част на джипа е било установено оръжие. И на двамата свидетели са били предявени снимки № 11 и № 12 от изготвения към протокола за претърсване и изземване фотоалбум (л.14 от ДП), като и двамата са заявили, че са констатирали наличието на процесното оръжие на задната седалка на автомобила, както и, че същото не е било „прикрито по никакъв начин“.

Този състав на ЛОС не приема становището на представителя на РП – Троян, че двамата подсъдими с действията и поведението си, както от обективна, така и от субективна страна, при условията на пряк умисъл са извършили престъплението за което са били предадени на съд. От събраните по делото доказателства не може да се направи безспорния и категоричен извод за наличието на пряк умисъл у въззиваемите за извършване на инкриминираното деяние.

На първо място, както беше посочено и по-горе, след известно колебание те са прибрали процесното оръжие в управлението от Т.К. лек автомобил марка „Мицубиши“, модел „Л 200“ с рег. № ***, тъй като е липсвал обхват на мобилните оператори, което прави невъзможно незабавното свързване с органите на МВР при откриване на оръжието. Това обстоятелство се потвърждава и от извършените по делото следствени експерименти.

На следващо място, пушката е била сложена на видно място в колата – на задната седалка, като в момента на спирането им от горските стражари подсъдимият К. незабавно е съобщил на проверяващите, че има намерено оръжие на задната седалка, което се потвърждава освен от обясненията на подсъдимите, така и от заявеното от свидетелите Н. и К. в хода на ДП, както и в съставения от последните констативен протокол.

На следващо място, не е правен опит от подсъдимите да бъде прикривано оръжието с дрехи, чанти или други вещи и не са извършвани каквито и да било действия, от които да се направи извод, че подсъдимите са имали желание да задържат владението или държането на оръжието. В тази връзка е заявено от свидетелите Н. и К. по време на съдебното следствие, както и фиксираното в изготвения към протокола за претърсване и изземване фотоалбум.

Следва да се има предвид, че след проверката двамата подсъдими са били разделени незабавно в двата автомобила, като при проведената с тях беседа са дали еднопосочни обяснения касаещи къде е намерена пушката и какво в действителност се е случило без да е имало каквато и да е възможност да се наговарят и разбират. Заявеното от въззиваемите в хода на ДП съвпада с дадените от тях обяснения пред първостепенния съд.

Изложеното дотук е индиция за липсата на намерение у двамата подсъдими за владение на намереното от тях оръжие, което прави процесното деяние несъставомерно от субективна страна.

При проверката на протестирания съдебен акт настоящият състав не открил допуснати съществени процесуални нарушения.

Предвид изложените съображения, въззивната инстанция приема, че следва да бъде потвърдена като правилна Присъда № 10/18.11.2021 г., постановена по НОХД № 239/2021 г. от Троянския районен съд.

Водим от гореизложеното и на основание чл.338 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 10/18.11.2021 г., постановена по НОХД
№ 239/2021 г. от Троянския районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____